

Stichting Raad van Arbitrage voor Metaalnijverheid en -Handel

JAARVERSLAG OVER 2015

De samenstelling van het Dagelijks Bestuur was eind 2015 als volgt:

	<u>DAGELIJKS BESTUUR</u>	<u>jaar van aftreden</u>
Voorzitter:	mr. ing. E.R.C. van Toorenborg	2016
Ondervoorzitter:	mr. ing. D.H. Poelman	2019
Leden:	ir. F. Sperling	2017
	vacature	
Secretaris/penningmeester:	mr. J.P. van den Berg	

Het Algemeen Bestuur was eind 2015 als volgt samengesteld:

<u>De Maatschappij</u>		
ir. J.C. van der Poel	Apeldoorn	2016
ir. C. Metselaar	Uden	2017
ir. H.H.M. Witteveen	Voorburg	2017

<u>Koninklijk Instituut van Ingenieurs KIVI</u>		
prof. dr. ir. L.A.M. van Dongen	Eindhoven	2015
mr. ing. D.H. Poelman	Delft	2016
vacature		

<u>NLingenieurs</u>		
ir. F. Sperling	Hoewelaken	2016
ir. D.A. van Valkenburg	Driebergen	2017
vacature		

Het Algemeen Bestuur had eind 2015 twee vacatures.

In 2015 zijn tien zaken aangebracht. Van alle nog lopende zaken werden zeven zaken ingetrokken.

De Raad had eind 2015 tien zaken in behandeling; één zaak uit 2007, één zaak uit 2013, één zaak uit 2014 en zeven zaken uit 2015.

In 2015 is in negen zaken vonnis gewezen. In alle gevallen betrof het een eindvonnis. De vonnissen zijn als volgt onder te verdelen: geen vonnissen waarin arbiters zich onbevoegd verklaarden en negen gewone eindvonnissen.

In de negen zaken waarin vonnis werd gewezen trad in drie gevallen één arbiter op en traden in zes gevallen drie arbiters op.

Eén zaak werd tijdens de mondelinge behandeling geschikt. In één zaak vond een opnemingsplaats.

Het jaar werd afgesloten met een resultaat van

Den Haag,

J.P. van den Berg

OVERZICHT VAN DE IN 2015 BEHANDELDE ZAKEN

1. VONNIS van 6 mei 2015, gedeponneerd op 12 mei 2015
Zaaknummer: 14/05
Arbiters: ir. B. Schot, ir. J.C. van der Poel en mr. ing. D.H. Poelman

Leveren en installeren van werktuigbouwkundige installaties; tekortkoming in de nakoming; waarschuwingsplicht; expertisekosten; klachtplicht; opschortingsrecht

B. heeft K. opdracht gegeven tot het realiseren van werktuigbouwkundige en elektrotechnische installaties ten behoeve van een uitbreiding van een gebouwencomplex. Onderdeel van de opdracht was de levering en installatie van een luchtbehandelingskast. B. stelt dat K. tekort is geschoten in de nakoming van haar verplichtingen door de luchtbehandelingskast niet conform overeenkomst te leveren en te installeren. Volgens B. had de koelbatterij van de door K. opgeleverde luchtbehandelingskast een te lage capaciteit en hadden de koelbatterij en de verwarmingsbatterij in omgekeerde volgorde moeten worden geplaatst.

Partijen zijn overeengekomen dat K. de werktuigbouwkundige installaties overeenkomstig het bestek zou uitvoeren. Het bestek schrijft voor dat de luchtbehandelingskast, behoudens twee ondergeschikte wijzigingen, conform een offerte van G. dient te worden uitgevoerd. K. mocht hiervan uitgaan. Dat het bestek bepaalt dat de offertes die voor de aanbesteding zijn opgevraagd niet bindend zijn, doet er niet aan af dat het bestek in dit geval specifiek voorschrijft dat de installatie met een tweetal (ondergeschikte) wijzigingen conform de offerte van G. diende te worden gerealiseerd. Hoewel de voorgeschreven installatie niet kon voldoen aan de ook in het bestek opgenomen strengere functionele eisen, mocht B. niet verwachten dat K. een aan die strengere eisen aangepaste koelbatterij zou leveren en installeren. K. kan echter op grond van artikel 7:754 BW toch tekort zijn geschoten in de nakoming van haar verplichtingen wanneer zij B. had moeten waarschuwen voor eventuele onjuistheden in de opdracht.

Tijdens de oplevering van het werk op 12 november 2012 heeft B. geen bezwaar gemaakt tegen de volgorde waarin de batterijen door K. waren geplaatst. B. heeft de volgorde van de batterijen dan ook geaccepteerd. Gelet hierop kan B. K. het eventuele schenden van haar waarschuwingsplicht op dit punt niet (meer) tegenwerpen.

Met de oplevering heeft B. niet geaccepteerd dat de koelbatterij onvoldoende vermogen had om te kunnen voldoen aan de luchtvochtigheidseisen van het bestek. Naar het oordeel van arbiters had het K., op het moment dat zij tot engineering van de installatie overging en de specificaties van de luchtbehandelingskast aan B. ter goedkeuring voorlegde, duidelijk moeten zijn dat het bestek hogere functionele eisen aan de installatie stelde dan waaraan de capaciteit van de koelbatterij kon voldoen. Hiervoor had K. B. moeten waarschuwen, zodat B. in de gelegenheid zou zijn gesteld om maatregelen te treffen. Door dit niet te doen is K. tekort geschoten in de nakoming van haar verplichtingen. Arbiters

achten het echter niet redelijk om de gevolgen van het schenden van de waarschuwingsplicht volledig voor rekening van K. te laten nu B. zelf, bijgestaan door een ter zake deskundige partij, een koelbatterij met onvoldoende vermogen heeft voorgeschreven. Arbiters achten het op basis hiervan redelijk dat de gevolgen van het niet nakomen van de waarschuwingsplicht door K. voor een derde deel voor rekening van B. komt en voor twee derde deel voor rekening van K.

Arbiters wijzen de door B. gevorderde vergoeding voor de herstelkosten en expertisekosten gedeeltelijk toe. De vergoeding voor extra gemaakte energiekosten wijzen arbiters af, nu niet gebleken is dat B. deze energiekosten heeft gemaakt. Ook de vordering tot veroordeling van K. tot vergoeding van schade wegens het ontbreken van een klimaathistorie wordt afgewezen, nu onvoldoende gesteld is dat het ontbreken van de klimaathistorie te wijten is aan een tekortkoming van K. en arbiters niet gebleken is dat B. schade zou hebben geleden.

De door B. gevorderde vergoeding voor herstel van extra gebreken wordt afgewezen, nu B. niet aan de op haar rustende klachtplicht heeft voldaan. B. had bij K. dienen te klagen over de gestelde gebreken, ook wanneer duidelijk zou zijn geweest dat K. niet tot herstel zou overgaan.

K. maakt in reconventie aanspraak op vergoeding van door haar gemaakte kosten voor tijdelijke maatregelen. Gelet op het oordeel van arbiters dat het redelijk is dat de schade als gevolg van het schenden van de waarschuwingsplicht door K. voor een derde deel voor rekening van B. komt, dient B. een derde deel te vergoeden.

Ook maakt K. aanspraak op betaling van openstaande facturen. B. heeft zich op haar opschortingsrecht beroepen. Arbiters achten het alleen gerechtvaardigd dat B. de betaling van de factuur voor het meer- en minderwerk heeft opgeschort tot het bedrag waarvoor K. jegens haar aansprakelijk is. Dit bedrag verrekenen arbiters met het door B. aan K. verschuldigde bedrag.

Arbiters achten het redelijk dat partijen de arbitragekosten delen en dat elke partij de eigen (buitengerechtelijke) kosten van juridische bijstand dragen.

2. VONNIS van 16 juni 2015, gedeponeed op

Zaaknummer: 13/09

Arbiters: prof. dr. ir. L.A.M. van Dongen, ir. F. Sperling en mr. ing. E.R.C. van Toorenborg

Toerekenbare tekortkoming; aanvullende afspraken; (verborgen) gebreken; geschiktheid leidingen; mogelijke andere oorzaken lekkage; paragraaf 12 lid 2 sub a UAV 1989

Naar het oordeel van arbiters zijn partijen gedurende de uitvoering van het werk overeengekomen dat in afwijking van het bestek niet roodkoperen maar kunststof leidingen in het (schuim)beton zouden worden aangebracht. Dat partijen hierover overeenstemming hebben bereikt, volgt naar het oordeel van arbiters uit verslagen van werkbijeenkomsten. Hieruit volgt naar het oordeel van arbiters dat W.

heeft ingestemd met het voorstel van L. om de leidingen in het (schuim)beton in kunststof uit te voeren. Dat partijen hierover overeenstemming hebben bereikt blijkt ook uit het gegeven dat L. de tekening van 23 september 2005, met daarop aangegeven de wijziging van de leidingen, aan W. heeft toegezonden en W. de tekening voor gezien heeft getekend. Ook heeft W. er nimmer bezwaar tegen gemaakt dat L. de leidingen in kunststof uitvoerde, terwijl dat voor W. naar het oordeel van arbiters bij een deugdelijke directievoering duidelijk waarneembaar had moeten zijn. Nu L. de leidingen in het (schuim)beton niet in roodkoper maar in kunststof heeft uitgevoerd, heeft L. het werk uitgevoerd zoals tussen partijen - nader - is overeengekomen. Van een tekortkoming is geen sprake.

W. heeft nog aangevoerd dat de uitvoering van leidingen in kunststof om een tweetal redenen niet geschikt was. Dat de kunststof leidingen niet geschikt waren om in beton te worden aangelegd wegens chemische reacties tussen (onderdelen van) de kunststofleidingen en het schuimbeton heeft W. naar het oordeel van arbiters niet aangetoond. Zoals L. terecht stelt, blijkt immers uit de productspecificatie van de aangebrachte kunststof leidingen dat deze weldegelijk in (schuim)beton mogen worden aangelegd. Uit de productspecificatie blijkt dat (de metallische verbindingen of metallische componenten van) de kunststofleidingen hooguit kunnen worden aangetast wanneer deze permanent in het water staan of wanneer sprake is van een hoge pH waarde. Uit de rapportages van B. blijkt naar het oordeel van arbiters dat het schuimbeton (in eerste instantie) door niet aan L. te wijten externe bouwkundige gebreken permanent in het water heeft kunnen staan. Wanneer de leidingen al zijn aangetast doordat het beton permanent met water doortrokken is geweest, kan dit L. derhalve niet worden verweten. W. heeft dan ook niet aangetoond dat de leidingen niet geschikt waren om in het schuimbeton te worden aangelegd.

Door W. is verder nog gesteld dat de lekkages in de leidingen zijn veroorzaakt doordat de leidingen niet geschikt zouden zijn als warmwatercirculatieleidingen voor watertemperaturen tussen 60 °C en 70 °C. Naar het oordeel van arbiters blijkt uit het KIWA attest met productcertificaat van de toegepaste leidingen echter dat de leidingen geschikt zijn om als warmwatercirculatieleidingen te worden gebruikt, zolang de temperatuur van het water niet hoger ligt dan 70 °C. Nu de boiler blijkens de door L. in het geding gebrachte regeltechnische instellingen wordt uitgeschakeld wanneer de watertemperatuur boven de 68 °C komt, zijn de kunststofleidingen naar het oordeel van arbiters geschikt om als warmwatercirculatieleidingen te worden toegepast. W. heeft naar het oordeel van arbiters niet aangetoond dat de lekkages veroorzaakt worden doordat de leidingen niet geschikt zouden zijn om als warmwatercirculatieleidingen te worden gebruikt. Naar het oordeel van arbiters duidt de gele verkleuring van de leidingen erop dat het kunststof te lang blootgesteld is aan watertemperaturen hoger dan 70 °C. Dit valt L. niet te verwijten nu zij de installatie heeft ingeregeld op een maximale watertemperatuur van 68 °C.

Uit het voorgaande volgt dat de kunststof leidingen geschikt waren om in het schuimbeton te worden aangelegd en om te dienen als warmwatercirculatieleidingen. Van een (verborgen) gebrek is naar het oordeel van arbiters dan ook geen sprake, en L. kan derhalve ook haar waarschuwingsplicht ter zake niet hebben geschonden.

W. heeft haar vordering subsidiair gebaseerd op paragraaf 12 lid 2 sub a UAV 1989. Volgens W. zou er sprake zijn van een vergaan van het gebouw in de zin van artikel 1645 oud BW, als gevolg waarvan W. aansprakelijk zou zijn voor de schade. Door de vochtproblemen zouden de gebouwen niet meer geschikt zijn om te worden gebruikt en dienen er ingrijpende maatregelen te worden uitgevoerd. Arbiters kunnen in het midden laten of er sprake is van een vergaan in de zin van artikel 1645 oud BW, nu arbiters van oordeel zijn dat de leidingen geschikt waren en L. voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat de mogelijke oorzaken van de lekkages niet zijn veroorzaakt door aan haar toe te rekenen gebreken. Het beroep van W. op artikel 1645 oud BW gaat dan ook niet op.

Aangezien W. volledig in het ongelijk is gesteld, achten arbiters het redelijk dat W. de arbitragekosten draagt. Arbiters achten het verder redelijk dat W. als de in het ongelijk gestelde partij de kosten van juridische bijstand van L. vergoedt tot een bedrag van € 10.000,--.

3. VONNIS van 17 juni 2015, gedeponneerd op 23 juni 2015
Zaaknummer 12/10
Arbiters: mr. ing. E.R.C. van Toorenborg, ir. F. Sperling en ir. E.S. Hora Siccama

Opleveringsgebreken; verborgen gebreken; onderhoudsgebreken; § 11 lid 2 UAV 1989; § 46 lid 1 UAV 1989; bankgarantie; wettelijke rente

G. vordert van A. vergoeding van de kosten van herstel van door G. gestelde gebreken aan het werk. Volgens G. zijn de gebreken te onderscheiden in bij oplevering geconstateerde gebreken, na oplevering aan het licht gekomen gebreken en gebrekkig of niet uitgevoerde onderhouds- of servicewerkzaamheden.

Blijkens de processen-verbaal van oplevering dienden de op de opnamelijsten aangegeven gebreken uiterlijk voor 11 februari 2011 door A. te zijn hersteld. Uit § 11 lid 2 van de op de aannemingsovereenkomsten tussen partijen toepasselijke UAV 1989 volgt dat A. ook de in de onderhoudstermijn van twaalf maanden aan de dag getreden gebreken diende te herstellen. Daarbij gaat het om gebreken die bij de oplevering redelijkerwijs niet kenbaar waren, dat wil zeggen om verborgen gebreken. Uit een en ander volgt dat A. na de oplevering de niet op de opnamelijsten aangegeven gebreken slechts diende te herstellen voor zover het verborgen gebreken betrof, dat wil zeggen gebreken die ondanks nauwlettend toezicht tijdens de uitvoering dan wel bij de opname van het werk, door de directie redelijkerwijs niet onderkend hadden kunnen worden (§ 12 lid 3 UAV).

Arbiters achten in dit verband van belang dat door/namens G. nauwlettend toezicht is gehouden tijdens de uitvoering van het werk door A., dat in de administratieve bepalingen van het bestek een beproeving is voorgeschreven (evenals in de bestekken voor de elektrotechnische en werktuigbouwkundige installaties) en dat A. onderbouwd en onweersproken heeft gesteld dat

voorafgaande aan de oplevering het werk door/namens G. uitgebreid is gecontroleerd en getest/beproeft.

Met inachtneming van het voorgaande hebben arbiters per door G. gesteld gebrek beoordeeld of sprake is van een gebrek dat A. diende te herstellen. Arbiters komen tot de conclusie dat slechts 1 gebrek door A. diende te worden hersteld. Aangezien A. ten aanzien van dit gebrek in verzuim verkeerde was G. op grond van § 46 lid 1 UAV bevoegd dit gebrek voor rekening van A. te (laten) herstellen. De door G. ter zake gemaakte redelijke kosten van € 1.019,50 dient A. te vergoeden. Hieraan kan niet afdoen dat A. het gebrek goedkoper had kunnen herstellen, zoals zij heeft gesteld.

Voor het eerst in haar memorie van 28 februari 2013 heeft G. melding gemaakt van twee nieuwe gebreken. Het gaat om gebreken aan de brandmeldinstallatie en aan de waterinstallatie. Nu G. deze gebreken niet eerder bij A. heeft gemeld, A. ter zake niet in gebreke heeft gesteld en A. niet in de gelegenheid heeft gesteld de gebreken te beoordelen en eventueel zelf te verhelpen, is geen sprake van gebreken die A. diende te herstellen.

G. heeft onweersproken gesteld dat A. haar per saldo nog een bedrag van € 2.816,69 verschuldigd is. A. heeft echter gesteld dat G. per saldo nog een bedrag van € 531,71 aan haar verschuldigd is wegens de verschuldigdheid door G. van facturen. G. heeft de verschuldigdheid van deze facturen betwist. A. heeft de verschuldigdheid van de facturen door G. naar het oordeel van arbiters onvoldoende aannemelijk gemaakt. Uit een en ander volgt dat A. G. € 2.816,69 verschuldigd is.

Blijkens het voorgaande is A. als vergoeding voor de kosten van herstel van door G. gestelde gebreken en uit hoofde van haar facturen bedragen van € 1.019,50 en € 2.816,69 aan G. verschuldigd, in totaal derhalve een bedrag van € 3.836,19. Uit hoofde van de bankgaranties heeft G. echter al een bedrag van € 72.740,- (€ 27.130,- + € 45.610,-) ontvangen, derhalve een bedrag van € 68.903,81 teveel. Arbiters veroordelen G. dit bedrag aan A. (terug) te betalen. Naar het oordeel van arbiters komt slechts de door A. hierover (meer subsidiair) gevorderde wettelijke rente van artikel 6:119 BW voor toewijzing in aanmerking, nu § 45 UAV en artikel 6:119a BW niet van toepassing zijn op de aan de orde zijnde (terug)betalingsverplichting van G. Arbiters veroordelen G. tot betaling van de wettelijke rente vanaf 26 januari 2012, zijnde de datum waarop G. de bankgaranties heeft ingeroepen.

Nu arbiters de vordering van G. afwijzen en de vordering van A. tot terugbetaling van de bankgaranties vrijwel geheel toewijzen en verder van oordeel zijn dat de door A. gemaakte kosten voor de rapportage van T. redelijke kosten zijn in de zin van artikel 6:96 lid 2 sub b BW, wijzen zij de door A. gevorderde vergoeding van deze kosten toe, met dien verstande dat zij niet de gevorderde vergoeding van de door T. in rekening gebrachte BTW toewijzen, omdat A. de btw kan verrekenen, zodat de btw voor A. geen kostenpost vormt.

Arbiters achten het aannemelijk dat A. buitengerechtelijke kosten heeft gemaakt. Arbiters wijzen deze vordering toe.

Nu de G. grotendeels in het ongelijk is gesteld achten arbiters het redelijk dat G. de kosten van deze arbitrage draagt. Verder achten arbiters het redelijk dat G. als de grotendeels in het ongelijk gestelde partij aan A. een vergoeding voor haar kosten van juridische bijstand (inclusief nakosten) betaalt van € 7.500,-.

4. VONNIS van 14 juli 2015, gedeponereerd op 20 juli 2015

Zaaknummer: 09/03

Arbiters: mr. ing. D.H. Poelman, mr. W.K. van Duren en ir. C. Metselaar

Ontvankelijkheid; goede procesorde; naleving geldende normen en voorschriften; artikel 61 en 62 ALIB '92; verzekering; expertisekosten; buitengerechtelijke kosten

Tijdens de mondelinge behandeling heeft K. aan de orde gesteld of A. ontvankelijk is in haar vordering jegens K. Arbiters zijn van oordeel dat het pas bij de mondelinge behandeling aan de orde stellen van de ontvankelijkheid van A. in strijd is met een goede procesorde, zodat zij de daarop betrekking hebbende stellingen van K. passeren. Ten overvloede overwogen arbiters dat K. niet, dan wel onvoldoende gemotiveerd, heeft weersproken dat A. in deze als verkrijgende rechtspersoon heeft te gelden.

A. stelt dat K. aansprakelijk is voor de schade van de brand die tijdens de door K. uitgevoerde dakdekkerswerkzaamheden is ontstaan aan het pand van B.

Arbiters zijn van oordeel dat K. bij a) het vereiste vooronderzoek, b) de uitvoering van het werk en c) bij het nemen van voorzorgsmaatregelen, de indertijd in de dakdekkersbranche geldende normen en voorschriften niet, dan wel onvoldoende, heeft nageleefd en dat K. daardoor toerekenbaar tekort is geschoten in de nakoming van de overeenkomst met B. Arbiters zijn van oordeel dat K. daarom aansprakelijk is voor de door A. geclaimde schade als bedoeld in artikel 61 en 62 ALIB '92.

Op grond van artikel 9 ALIB '92 diende K. tegen aansprakelijkheid verzekerd te zijn. Gezien de discussie tussen partijen over een eventuele dekking onder de verzekering van K. zijn arbiters van oordeel dat K. niet heeft aangetoond dat zij heeft voldaan aan deze verplichtingen. Arbiters zijn van oordeel dat een opdrachtnemer niet aan aansprakelijkheid kan ontkomen door geen verzekering af te sluiten, dan wel een verzekering af te sluiten met een lagere minimale dekking dan volgens de ALIB '92 zou moeten. Het eventueel niet, dan wel onvoldoende verzekerd zijn, komt dan ook voor risico van K.

Alhoewel K. de door A. aan B. betaalde schadevergoeding niet, dan wel niet voldoende gemotiveerd, heeft weersproken zijn arbiters van oordeel dat A. geen hoger bedrag aan schadevergoeding kan vorderen dan de door de beide experts in onderling overleg vastgestelde brandschade. Op grond

daarvan beperken arbiters de aan A. toe te wijzen schadevergoeding tot het schadebedrag zoals door de experts vastgesteld.

A. vordert vergoeding van de door T. L. en G. gemaakte expertise kosten. De door A. geclaimde expertisekosten van T. wijzen arbiters af, omdat A. tot betaling van de kosten van de door K. ingeschakelde expert is overgegaan, terwijl de verzekeraar van K. al had erkend dat K. aansprakelijk is voor (een deel van) de brandschade. Arbiters constateren verder dat L. een drietal grotendeels gelijke rapporten heeft opgesteld. Arbiters zijn daarom van oordeel dat de daarvoor door A. geclaimde

kosten van L. buitensporig hoog zijn. Arbiters matigen de door A. geclaimde kosten van L. daarom tot een in redelijkheid vast te stellen bedrag. De door A. geclaimde kosten van G. wijzen arbiters volledig toe.

Arbiters achten het aannemelijk dat A. buitengerechtelijke kosten heeft gemaakt, maar constateren ook dat de gevorderde kosten grotendeels betrekking hebben op een bij de rechtbank gevoerde procedure. Arbiters matigen de vordering van A. tot betaling van buitengerechtelijke kosten tot een bedrag van € 2.500,00.

Nu K. grotendeels in het ongelijk is gesteld achten arbiters het redelijk dat K. de kosten van deze arbitrage draagt.

5. VONNIS van 23 augustus 2015, gedeponeed op 1 september 2015
Zaaknummer: 15/01
Arbiter: mr. ing. D.H. Poelman

Arbitraal verstekvonnis; artikel 49 Statuten van de Raad; artikel 1040 Rv

B. heeft, ofschoon zij daartoe naar het oordeel van arbiters behoorlijk in de gelegenheid is gesteld, zonder daartoe gegronde redenen aan te voeren, geen verweer gevoerd. Op grond van het bepaalde in artikel 49 van de Statuten van de Raad en artikel 1040 Rv zijn arbiters bevoegd aanstonds vonnis te wijzen.

Uit de bij de brief van C. namens H. aan B. van 23 september 2014 behorende specificatie van de vordering van H. op B. blijkt echter dat H. betalingen van € 785,32 en € 445,76 in mindering heeft gebracht op haar factuur van 30 april 2014 met factuurnummer 182411 ten bedrage van € 2.868,86, zodat het openstaande saldo van deze factuur € 1.637,78 bedraagt en het totale openstaande factuurbedrag € 41.786,55 bedraagt. Hieruit volgt dat H. niet een bedrag van € 43.017,63 aan openstaande facturen van B. te vorderen heeft, maar een bedrag van € 41.786,55. De door H. gevorderde buitengerechtelijke kosten conform de Staffel BIK bedragen, uitgaande van onbetaalde facturen ten bedrage van in totaal € 41.786,55, € 1.084,00.

Nu de vorderingen van H. arbiter voor het overige niet onrechtmatig of ongegrond voorkomen, wijst arbiter deze vorderingen met inachtneming van het voorgaande bij verstek toe.

Arbiter acht het redelijk dat B. de kosten van deze arbitrage draagt. Verder acht arbiter het redelijk dat B. de kosten van juridische bijstand van H. vergoedt tot een bedrag van € 1.000,--.

6. VONNIS van 27 augustus 2015, gedeponneerd op 2 september 2015
Zaaknummer: 14/01
Arbiter: ing. W.K. van Duren

Betaling openstaande facturen; contractuele grondslag; onderbouwing in rekening gebrachte verwerkingskosten; opschorting; verantwoordelijkheid eigen opgave

W. vordert van O. betaling van openstaande facturen voor door O. verschuldigde bijdragen voor de kosten van het verwijderingssysteem over 2012 en 2013. O. erkent weliswaar als deelneer aan het verwijderingssysteem bijdragen aan W. verschuldigd te zijn, maar is om een aantal redenen niet tot betaling van voornoemde facturen overgegaan.

Anders dan O. stelt, is naar het oordeel van arbiter de grondslag voor het door W. bij O. in rekening brengen van bijdragen duidelijk. De grondslag hiervoor vormt artikel 6.1 van de tussen partijen gesloten overeenkomst. Dat W. de door de deelnemers verschuldigde bijdragen vaststelt door per jaar aan de hand van de opgaven van de deelnemers het aandeel van die deelnemers vast te stellen en de gemaakte verwerkingskosten over die deelnemers te verdelen, acht arbiter een alleszins redelijk en gerechtvaardigd systeem. Vanaf 2005 heeft W. ook op basis van dit omslagsysteem jaarlijks een bijdrage voor de kosten voor de verwerking bij O. in rekening gebracht. O. heeft alle facturen van W. over de jaren 2005 tot en met 2011 voldaan.

De marktaandelen waarop de bij O. in rekening gebrachte bijdragen over 2009 tot en met 2012 zijn gebaseerd behoeven naar het oordeel van arbiter geen nadere onderbouwing. Het marktaandeel wordt door W. vastgesteld aan de hand van de eigen opgave van O. en de opgaven van alle deelnemers gezamenlijk. W. kan er naar het oordeel van arbiter mee volstaan te melden wat het marktaandeel van O. is, nu O. daaruit zelf de omvang van de opgaven van alle deelnemers gezamenlijk kan afleiden. Daar komt bij dat O. van W. niet kan verlangen dat zij de afzonderlijke opgaven van de andere deelnemers met O. deelt, nu dit mogelijk concurrentiegevoelige informatie betreft. Daaraan kan niet afdoen dat de marktaandelen van de spelers in de branche al bekend zijn via het door G. uitgevoerde onderzoek. Deze marktaandelen zijn immers niet hetzelfde en worden op

een andere wijze vastgesteld dan de aandelen die deelnemers dienen bij te dragen in de verwerkingskosten van de branche.

Ook de door W. bij de deelnemers in rekening gebrachte kosten voor de verwerking behoeven naar het oordeel van arbiter geen nadere onderbouwing. W. heeft immers aangegeven dat deze kosten bestaan uit inzamelkosten, verwerkingskosten en transportkosten, maar ook uit opbrengsten uit restmaterialen. Daarbij heeft W. aangegeven dat de hoogte van de kosten van inzameling en verwerking volgt uit het jaarverslag en onderdeel zijn van een integrale accountantscontrole door een externe accountant. Dat de verwerkingskosten in het jaarverslag zijn opgenomen en onderdeel zijn van een accountantscontrole is door O. niet betwist. Gelet hierop heeft W. naar het oordeel van arbiter de verwerkingskosten voldoende onderbouwd.

Het voorgaande brengt met zich mee dat W. geen nadere onderbouwing hoefde te geven van de wettelijke en contractuele grondslag voor de in rekening gebrachte bijdragen en ook geen nadere onderbouwing hoefde te geven van het marktaandeel van O. en de verwerkingskosten waarop de bijdragen zijn gebaseerd over 2009 tot en met 2013. O. was dan ook niet gerechtigd de betaling van de facturen over 2012 en 2013 op te schorten.

O. heeft nog gesteld gerechtigd te zijn de betaling van de facturen over 2012 en 2013 op te schorten, omdat zij in de gelegenheid zou moeten worden gesteld nieuwe opgaven te doen over de jaren 2009 tot en met 2013. De opgaven van O. over die jaren zouden onjuist zijn omdat O. alle apparatuur zou hebben opgegeven terwijl zij, zoals zij later uit telefonische inlichtingen van W. zou hebben begrepen, alleen bepaalde apparatuur hoefde op te geven. Naar het oordeel van arbiter vormen de gestelde onjuiste opgaven van O. geen reden om haar in de gelegenheid te stellen nieuwe opgaven te doen en dus ook geen reden om de betaling van de facturen op te schorten. W. wijst er naar het oordeel van arbiter terecht op dat uit artikel 5.1 van de overeenkomst volgt dat een deelnemer zelf verantwoordelijk is voor het doen van een juiste en tijdige opgave van de gerealiseerde verkoopaantallen. Indien O. een onjuiste voor haar ongunstige opgave zou hebben gedaan, dan is dit voor haar eigen risico. Arbiter ziet in het door O. aangevoerde geen aanleiding om hiervan af te wijken. Arbiter is niet gebleken dat W. O. onjuist zou hebben geïnformeerd over de apparatuur die zij diende op te geven. Bovendien zou het toestaan van nieuwe opgaven tot gevolg hebben dat W. een deel van de gemaakte verwerkingskosten niet meer bij de overige deelnemers kan verhalen, zodat het ook om die reden niet redelijk zou zijn af te wijken van het bepaalde dat O. zelf verantwoordelijk is voor het doen van juiste en tijdige opgaven. O. dient de openstaande facturen te voldoen en arbiter wijst de reconventionele vorderingen van O. af.

Arbiter acht het redelijk dat O. de arbitragekosten draagt. Arbiter acht het verder redelijk dat O. de kosten van juridische bijstand (inclusief buitengerechtelijke kosten) van W. vergoedt tot een bedrag van € 4.000,--.

7. VONNIS van 3 september 2015, gedeponereerd op 15 september 2015

Zaaknummer: 12/01

Arbiters: ir. H.H.M. Witteveen, mr. ing. E.R.C. van Toorenborg en ir. D.A. van Valkenburg

Werktuigbouwkundige installaties; gebreken; klachtplicht; artikel 6:82 BW, 6:83 BW en 7:759 BW, garantie- en onderhoudstermijn; aanbod tot herstel

T. vordert van G. vergoeding van de door haar gemaakte kosten van herstel van de door T. gestelde gebreken aan de geleverde en geïnstalleerde werktuigbouwkundige installaties. Het gaat daarbij om gebreken 1 tot en met 24 en de gebreken 25 tot en met 34.

De gebreken 25 tot en met 34 zijn door T. aan G. gemeld nadat T. tot herstel van die gebreken was overgegaan. Naar het oordeel van arbiters is G. niet gehouden de herstelkosten van deze gebreken te vergoeden. Aangezien T. de gebreken niet eerder bij G. heeft gemeld, zij G. niet in gebreke heeft gesteld en zij G. niet in de gelegenheid heeft gesteld de gebreken te beoordelen en eventueel zelf te herstellen, verkeerde G. ten aanzien van deze gebreken niet in verzuim en was T. ook niet gerechtigd voor rekening van G. tot herstel van de gebreken over te gaan. Arbiters wijzen in dit verband op de artikelen 6:82 BW, 6:83 BW en 7:759 BW, alsmede op paragraaf 46 van de op de overeenkomst van toepassing zijnde UAV 1989. Dat G. heeft aangegeven andere gebreken niet te zullen herstellen, betekent naar het oordeel van arbiters niet dat T. hieruit mocht afleiden dat dit ook zou gelden voor gebreken waarmee G. niet bekend was. Bovendien gaat T. er met een en ander aan voorbij dat zij de gebreken in ieder geval bij G. had moeten melden, alvorens tot herstel ervan voor rekening van G. over te gaan.

T. stelt dat de gebreken 1 tot en met 24 reeds tijdens de oplevering en tijdens de garantie- en onderhoudstermijn bij G. zijn gemeld. De melding zou zijn gedaan via stukken en brieven in de periode 19 juli 2006 tot 18 januari 2007. De gebreken 1 tot en met 24 komen naar het oordeel van arbiters echter niet voor in voornoemde stukken. Bovendien heeft T. naar het oordeel van arbiters niet aannemelijk gemaakt dat de gebreken 1 tot en met 24 betrekking zouden hebben op gebreken die in die stukken wel zijn vermeld. Arbiters zijn derhalve van oordeel dat de gebreken 1 tot en met 24 niet tijdens de oplevering of tijdens de onderhouds- en garantietermijn door T. bij G. zijn gemeld. Deze gebreken zijn dan ook niet zijn aan te merken als opleverings-, onderhouds- en/of garantiegebreken. T. heeft weliswaar nog gesteld dat zij het einde van de garantietermijn heeft opgeschort, maar aan deze stelling gaan arbiters voorbij nu een garantietermijn niet eenzijdig kan worden opgeschort of verlengd. Arbiters wijzen de vordering van T. tot vergoeding van de herstelkosten dan ook af.

T. vordert daarnaast nog vergoeding van de door haar gemaakte herstelkosten voor gebreken aan de gevel van het pand. Naar het oordeel van arbiters was T. niet gerechtigd om voor rekening van G. tot herstel van de lekkages over te gaan. G. heeft immers bij faxbericht van 20 december 2011 aangeboden om tot herstel van de geconstateerde lekkages over te gaan, maar dit aanbod is door T. niet geaccepteerd omdat zij verdergaande herstelwerkzaamheden verlangde. T. heeft naar het oordeel van arbiters echter niet aannemelijk gemaakt dat verdergaand herstel dan het door G.

aangeboden herstel nodig was. Arbiters zijn derhalve van oordeel dat G. kon volstaan met het door haar aangeboden herstel van de drie door haar geconstateerde lekkages. Aangezien G. door T. niet in de gelegenheid is gesteld tot herstel van de lekkages over te gaan, is T. geheel voor eigen rekening en risico tot herstel van de gestelde gebreken overgegaan. Arbiters wijzen de vordering van T. tot vergoeding van de door haar gemaakte herstelkosten van deze gebreken af.

Arbiters achten het redelijk dat T. als de in het ongelijk gestelde partij de arbitragekosten draagt. Arbiters achten het verder redelijk dat T. de kosten van juridische bijstand van G. vergoedt tot een bedrag van € 10.000,--.

8. VONNIS van 3 september 2015, gedeponeed op 15 september 2015
Zaaknummer: 14/04
Arbiters: ir. H.H.M. Witteveen, mr. ing. E.R.C. van Toorenborg en ir. D.A. van Valkenburg

Vrijwaringszaak; schade aan installaties

G. verzoekt om W. te veroordelen tot al datgeen waartoe G. in de hoofdzaak met nummer 12/01 als gedaagde wordt veroordeeld wegens schade aan installaties. Aangezien de vordering van T. in de hoofdzaak wordt afgewezen, wijzen arbiters ook de vordering van G. in vrijwaring af.

Arbiters achten het redelijk dat G. de arbitragekosten draagt. Arbiters achten het verder redelijk dat G. de kosten van juridische bijstand van W. vergoedt tot een bedrag van € 10.000,--.

9. PROCES-VERBAAL van 9 november 2015, niet gedeponeed
Zaaknummer: 15/06
Arbiter: ir. C. Metselaar

Schriftelijke vastlegging van een opneming als bedoeld in artikel 39 van de statuten van de Raad van de stand van zaken van de (water)schade in de woning van N.

10. VONNIS van 29 december 2015, gedeponeed op 5 januari 2016
Zaaknummer: 14/10
Arbiter: ir. E.S. Hora Siccama

Levering camerasysteem; toerekenbare tekortkoming; verwachtingen; druppelvorming op lens; overeenstemming; finale kwijting

A. zou volgens H. toerekenbaar tekort zijn geschoten in de nakoming van haar verplichtingen, doordat het door A. geleverde camerasysteem niet zou voldoen aan hetgeen H. daarvan mocht verwachten.

Tijdens (hevige) regenval en wind zou door druppelvorming op de vensters van de camera's de beeldkwaliteit van de camera's (wegens prismavorming) onvoldoende zijn.

In de door H. geaccordeerde offerte van 2 juli 2010 worden geen eisen aan de beeldkwaliteit van de camera's gesteld. Weliswaar wordt in de offerte verwezen naar een Programma van Eisen, echter dit Programma van Eisen is niet van toepassing op het camerasysteem maar op de centrale apparatuur, zijnde een ander onderdeel van de overeenkomst. Arbitrator is ook niet gebleken dat de overeenkomst gebaseerd is op een door H. opgesteld Programma van Eisen van 21 februari 2006, zoals H. stelt. H. heeft onvoldoende weersproken dat A. niet bekend zou zijn met dit Programma van Eisen, nu dit nimmer door H. aan haar zou zijn toegezonden. Het is arbitrator overigens uit de offerte van 2 juli 2010 ook niet gebleken dat dit Programma van Eisen aan de overeenkomst ten grondslag zou zijn gelegd of van toepassing zou zijn. Dit Programma van Eisen is dus niet beslissend voor de vraag wat H. van de beeldkwaliteit van het camerasysteem mocht verwachten.

A. was er wel mee bekend dat het camerasysteem bedoeld was als beveiligingssysteem voor een bedrijventerrein en dat de camerabeelden dus gebruikt zouden worden door een beveiligingsbedrijf die aan de hand van die beelden moet kunnen constateren wat er op het bedrijventerrein gebeurt. Om die reden heeft H. gekozen voor high speed PTZ camera's en niet voor de minder geschikte (aanvankelijk door H. gewenste) dome-camera's. H. mocht naar het oordeel van arbitrator verwachten een hoogwaardig camerasysteem af te nemen dat beelden genereert aan de hand waarvan een beveiligingsbedrijf kan constateren wat er op het bedrijventerrein gebeurt.

Naar het oordeel van arbitrator heeft A. ook zo'n hoogwaardig camerasysteem geleverd. Een en ander neemt echter niet weg dat tijdens (hevige) regenval en wind niet te voorkomen is dat regendruppels op het vensterglas van de camera's verschijnen. Ook is niet te voorkomen dat deze regendruppels in meer of mindere mate de beeldkwaliteit van de camera's nadelig beïnvloedt. H. mocht naar het oordeel van arbitrator dan ook niet verwachten dat de beeldkwaliteit van de camera's tijdens (hevige) regenval en wind niet zou verminderen. Wel mocht H. in redelijkheid verwachten dat ook tijdens (hevige) regenval de beelden zodanig zijn dat, bij een juiste bediening van de camera's, (zoveel mogelijk) te zien is wat op het bedrijventerrein gebeurt. Arbitrator acht het dan ook noodzakelijk dat bij de camera's waarover in het verleden door H. over druppelvorming is geklaagd een voorziening aanwezig is om de druppelvorming op de vensters van de camera's (en het daarmee gepaard gaande beeldkwaliteitsverlies) zo veel mogelijk te beperken.

Hoewel de camera's aanvankelijk niet zo'n voorziening hadden, zijn alle camera's door A. in 2013 voorzien van verwarmingselementen. Door deze verwarmingselementen verdampen de regendruppels op de vensters van de camera's sneller, waardoor de negatieve effecten van regendruppels op de vensters van de camera's op de beeldkwaliteit (tijdens (hevige) regenval en wind) zoveel mogelijk wordt beperkt. Daarmee heeft A. naar het oordeel van arbitrator geleverd wat H. van het camerasysteem mocht verwachten. H. heeft ook zelf gesteld alleen een camera met verwarmingselement (zonder ruitenwissers) te mogen verwachten.

Het voorgaande brengt met zich mee dat A. niet tekort is geschoten in de nakoming van haar verplichtingen om een goed werkend camerasysteem te leveren. Overigens kan naar het oordeel van arbiter van een toerekenbare tekortkoming ook geen sprake zijn omdat H. akkoord is gegaan met de door A. gestelde voorwaarden voor het leveren en installeren van de verwarmingselementen om de regendruppels sneller te laten verdwijnen. Een van deze voorwaarden was immers dat na die aanpassingen "*geen aanspraak gemaakt meer kan worden op aanvullende functionele wensen*" zodat ze "*er spreekwoordelijk een punt achter kunnen zetten*". Partijen kunnen hiermee naar het oordeel van arbiter niet anders bedoeld hebben dan dat zij zijn overeengekomen dat de aanpassingen tegen verlening van finale kwijting werden uitgevoerd. A. wilde immers de zekerheid hebben dat het met deze aanpassingen klaar zou zijn. Daaraan doet niet af dat A. - zonder daartoe verplicht te zijn - lange tijd bereid is de problemen te onderzoeken. Arbiter wijst de vorderingen van H. af.

Aangezien H. volledig in het ongelijk is gesteld, acht arbiter het redelijk dat H. de arbitragekosten draagt en dat H. de kosten van juridische bijstand van A. vergoedt tot een bedrag van € 3.000,--.